

OSLO: Kommissionerede solo projekter på Den Frie

This's and that's

Amy O'Neill
med Line Ebert &
Gianna Surangkanjanajai

07.02. — 04.05.25

This's and that's

This's and that's placerer beskueren i en omformet udgave af den arkitektur, der står tilbage fra den foregående udstilling. Et bærende miljø af quilte, klædedragter, lysbilleder og tegninger af figurer i skiftende positurer. De forskellige looks fungerer både som beklædninger og som bagtæppe for andre slags rekvisitter, såsom liturgiske klæder, stolaer, slør, bæltter og masker. På disse overflader ses en række sammenblandede figurer fra (pop)kulturens verden, der blandt andre omfatter TV-heksen Witchipoo, en Frankenstein-agtig Beethoven, Arthur Herbert Fonzarelli og Goyas halmdukke. En analog projektor viser lysbilleder, der sammenfletter forskellige steder og karakterer. Det dramaturgiske bagtæppe for *This's and that's* er det oldgamle spil "slanger og stiger", der omhandler de tætte indbyrdes sammenhænge mellem held, beslutninger og ansvar. Som det ofte er tilfældet med Amy O'Neills værker, er den underjordiske iscenesættelse på Den Frie præget af en ubestemmelig tidslighed, der er lige så optaget af fravær som af, hvad der er til stede i rummet. Beklædningernes flade fremtoning og silhuetternes udhulede kroppe peger begge på dette ahistoriske træk, der på foruroligende vis afspejler hele vor tids svimlende virvar af kaotiske mellemspill og globale vendepunkter.

This's and that's er produceret i samarbejde med kunstner Gianna Surangkanjanajai og kurator Line Ebert. Samarbejdet er det første mellem alle tre og er i tråd med Den Fries kuratoriske praksis, hvor den kollektive indsats og vedvarende samtale er central. Surangkanjanajai og Ebert grundlagde og drev udstillingsstedet Red Tracy på Nørrebro i København (2020-2022), og har siden da fortsat deres samarbejde og dialog, mens Surangkanjanajai og O'Neill mødtes i New York, hvor de begge bor og arbejder.

På åbningsaftenen (6. februar 2025) blev projektet fuldendt af et optog.

Denne pamflet inkluderer tekster af Line Ebert og den New York-baserede forfatter og kulturkritiker Jennifer Krasinski.

Figurer i mystiske positurer

Når først åbningsaftenen er overstået, står vi tilbage i en passage af paneler og skærme. Ikke helt som et forladt filmset eller resterne fra en fest, men en opstilling, der præsenterer de liturgiske dragter og deres forskellige tilbehør. Kødets og kroppens volumen er væk, men det er ikke nødvendigt at sætte fugleskræmsler i deres sted. Vi hører den mekaniske lyd af en projektor, der skifter fra ét lysbillede til det næste: billeder af modeller, der viser diverse versioner af disse dragter i forskellige omgivelser. I et bibliotek, i en swimmingpool, i et legehuse oppe i et træ, på en kost i en Harry Potter-butik, på vej ud af en metrostation. Oprindelsen virker spontane, men afslører også deres intentionalitet i den måde, modellerne vender sig mod kameraet på, hvilket antyder en interaktion mellem alle involverede parter. Den særlige fornemmelse af at bevidne noget pludseligt og tilfældigt skyldes måske tøjets klare farver, der gør dets overflade tilbøjelig til at blive overeksponeret, eller skikkelseernes afslappede fremtoning. Selv i deres bemærkelsesværdige kostumer og masker passer de ind i deres omgivelser uden at virke fremmedgjorte. Maskerne, der er forvrængede til udtryksløshed, har huller til øjnene, men der er ingen øjne at se. Alligevel fornemmes deres blik som frontalt rettet mod den deltagende betragter. Tomrummene og fraværene gør dem ikke anonyme eller distancerede – som i etisk forstand, i-stand-til-hvad-som-helst – ligesom de heller ikke peger hen mod noget androgynt, da der ikke fornemmes nogen umiddelbar psyko-seksuel orden, der fører dem i en bestemt retning, herhen snarere end derhen. Fraværet af klare træk føles ikke rigtigt som en udviskning eller udslettelse, men snarere som en åbent inviterende gestus, og det slår mig, at det er i posituren, i måden deres tildækkede kroppe fremstår på, at deres signalværdi slår igennem. Vi modtager et budskab: Uanset hvor liminal en positur måtte være, består den anden side af dens tærskel af den liminale figur i sig selv, dens egen flygtighed.

Alt dette er blot et øjeblikssindtryk, et kort kig på posituren som en specifik form for informationsoverførsel, således som den fremtræder her. Jeg vil nu lave en lille baglæns sløjfe om emnet. Jeg lader kroppen i bevægelse – sådan som den optræder i dans, i det offentlige rum, i gruppeformationer – ligge for nu og fokuserer i stedet her på posituren som en bevidst opstilling og arrangement af den ubevægelige krop, og hvordan den har været brugt til at gøre abstrakte ideer håndgribelige i et udtryk, der på én gang er kropsligt og kunstigt. I tidligere tider har positurer endda kunnet fungere som klare tegn, der mere eller mindre var tænkt til at blive universelt forstået. Skulpturens kontrapost tilpassede menneskefiguren til den kosmiske ordens moralske og intellektuelle idealer og formidlede forestillinger om balance og rationalitet gennem en tilsyneladende ubesværet lænende stilling. Og inden for maleriet har kunstnere kunnet forlade sig på en tydeligt fortællende gestik i arbejdet med at

komponere visuelle narrativer; de har brugt bestemte positurer til at lede beskuerne ind i og gennem komplekse teologiske og mytologiske scener.

Det siger sig selv, at disse positurer aldrig har været helt neutrale; de fremstod som koder for magten og forstærkede et visuelt sprog, der gjorde hævde på en universel subjektivitet og krop. Moderniteten og dens mangfoldige efterfølgere splintrede denne tilsyneladende naturlige klarhed og lod revnerne stå intakte tilbage for at afspejle en verden af uforenelige størrelser og en dialektisk forståelse af psyken. Positurer blev her til spændingsfelter, der underlagde sig fortolkningen-som-udveksling. I vor aktuelle *eftertid*, i en kælder fuld af dette og hint, vil jeg gerne gentænke den poserende figur som en fintmasket sigte, der lader os søge efter mening og betydning, som et redskab, der hjælper os til at forstå de politiske konsekvenser af en verden i metamorfose, hvor magtsystemer fremstår uden filter. Det er én sag at dvæle ved det, der nødvendigvis må forblive uløst, og en anden at spørge ind til, hvad figuren, i alle dens vrid og forvrængninger og dens relation til de andre, viser os med flimrende klarhed.

— Line Ebert

Sun in Scorpio, Snakes in the Grass

(for Amy O.)

Spillereglerne er:

Ingen citater. Billige tricks. Blot proteser for dine egne tanker

OG

*Ær dem som kom før dig,
hvis ikke så for at anderkende at også du vil blive begravet når det er din tur
under fremtidig rakkerpak og deres
store ideer*

OG PÅ SAMME TID

Afsværg gentagelser forklædt som varsler.

OG . . .

BEGYND.

Hvad jeg leder efter i den, som jeg tænker på?

Det er et spørgsmål jeg aldrig selv har været i stand til at svare på, så jeg beslutter at tage det op med en professionel.

Sol i Sskorpionen, bekræfter astrologen.

Hans job er nemt: at fortælle mig, hvad stjernerne har i vente for mig.

Mit job er svært: at høre hvad stjernerne har i vente for mig.

Del din historie med dine egne ord, siger han og jeg bemærker, at hans øjne snurrer som vindmøller.

Jeg forklarer astrologen, at jeg, siden jeg var en ung pige, har haft denne uafrystelige fornemmelse af, at mit hjerte bliver klemmt, knust.

Som om der er en overmoden frugt midt i mit bryst, siger jeg til ham, og lægger min hånd på gerningsstedet. Men det, der gør det så uudholdeligt, er, at jeg ved, at denne følelse ikke er min. Den tilhører en anden.

Astrologen sukker højlydt, som om han har hørt det før, hvilket er umuligt, for jeg har ikke fortalt det før.

Jeg modtager fornemmelserne fra en andens krop, fortsætter jeg, og jeg ved, at det er sandt, fordi disse følelser ikke har nogen anden årsag. De har ingen baggrundshistorie, ingen begivenhed, ingen...

Han afbryder mig, placerer sin finger på forskellige punkter på det kosmiske kort, der ligger på bordet mellem os, og markerer de stier, der forbinder dem. *Det er dit næsste liv, der banker på i din kerne, sså at ssige, siger han. Ingen af oss får lov til at leve alle de liv, vi er inkarneret til at leve. Dessværre er det som regel det sslidsomme, hverdagsliv, der oversskygger dem alle, med lejlighedssvise afbræk i kedssomheden—vanvid, tro og lysst er de tre hyppigsste.*

Hvorfor skulle min fremtidige inkarnation rejse baglæns? spørger jeg. Det virker som et dårligt varsel.

Astrologen slikker sig om munden og ser ud til at blive højere i sin stol.

Når en ssjæl føler, at den ikke har nogen fremtid, fortæller han mig, kan den beslutte ssig for at sskrive hisstorie i sstedet.

Jeg deler denne slående indsigt med den guru, jeg har fulgt i årevis, hvor jeg har studeret det, han kalder kunsten og håndværket (hør hans understregning af sidstnævnte) at *løsrive*.

Guru fortæller altid sine elever, at dette er en livslang praksis, ikke noget vi kan forvente at komme i besiddelse af hurtigt. *Det tager ssin tid*, forsikrer han os om i begyndelsen af hver session. *Løssrivelse er en tilsstand, der kommer krybende. Den er først væk, når man bliver uvidende om, eller endda har glemst, hvad man var knyttet til i førsste omgang.*

Jeg spekulerer ofte på, om en anden mulighed kunne være, at den ting vi er knyttet til, løsriver sig fra os. (Jeg har længe mistænkt, at klarhed ligeledes er en tilstand, der kommer krybende).

Jeg opsøgte i første omgang gurun fordi jeg gerne ville holde en fest, men ikke kunne finde ud af, hvem jeg skulle invitere. Jeg lavede liste efter liste over venner og familiemedlemmer og naboer og bekendte for at forsøge at finde ud af, hvem der ville passe sammen og hvordan og hvorfor, og hvad jeg kunne sige, når jeg introducerede dem. Hele processen optog mig, og efterlod mig søvnløs i månedssvis. Jeg sagde mit job op, så jeg kunne fokusere fuldt ud på projektet. Mine lister blev nogle gange alt for lange for at inkludere folk, jeg blot havde set - "kvinden i den lilla læderfrakke, der venter på sit barnebarn ved busstoppestedet hver fredag" eller "manden med de tykke briller, der lugter af mølkugler og taler højt om baseball til mændene i kiosken". Andre gange besluttede jeg at skære invitationerne ned til seks personer og planlagde et middagsselskab, der kun omfattede historiske figurer, som jeg tænkte ville være interessant selskab både for mig og for hinanden: Gertrude Stein, Abbie Hoffman, Mosekonen, Judas og Buster Keaton.

Det, der bragte mig til at studere hos guru var, at jeg endte med at holde det småt og kun invitere de Historiske (som jeg kalder dem) - og middagen var en katastrofe. De kom alle til tiden, de kom godt ud af det med hinanden. Men de *irriterede* mig. Deres appetit var for længst forsvundet, deres manerer var mærkelige. Mosekonen var så naiv (som forventet), men viste sig at have en umættelig skofetich (hvilket var uventet), så hun sad på hug ved mine stiletter hele aftenen. Stein var en sexbombe (som forventet) med en fjoget form for humor (også forventet), men brugte aftenen på at rase mod Judas og sige noget om "beslutninger beslutninger beslutninger!" Abbie drak for meget, Buster surmulede mest, men tog meget venligt opvasken mens jeg skubbede de andre ud af døren og vinkede godnat.

Jeg tror, at det, der skete, som jeg sagde til gurun, var, at de Historiske vækkede for mange forventninger i mig, som så førte til for mange skuffelser. Jeg brugte al den tid på at gøre rent, lave mad, gå på markedet, vælge en menu, lave en midteropsats, og i sidste ende var det ikke det værd. De fornøjede mig ikke nok.

Guru stirrede mig ind i øjnene og begyndte blidt at svaje fra side til side. *Ingen bør forvente, at andre fornøjer dem. Det må man selv sørge for. Jeg vil gerne have, at du arbejder med dette mantra: Jeg er kilden til min egen glæde. . .*

Jeg er kilden til min egen glæde. . .

Sådan er det med vise mænd, udbryder komikeren.

De gentager altid sig selv!

Jeg har hørt den før, men det holder jeg for mig selv.

Komikeren og jeg ligger sammenkrøllede i sengen, som vi gør hver fredag aften efter hans sene show.

Jeg øver mig i løsrivelse og formulerer endnu et mantra at arbejde med:

Hvem går op i hvad jeg tænker bortset fra mig?

Hvem går op i hvad jeg tænker bortset fra mig?

Komikeren vil have et publikum.

Jeg vil have søvn.

Dette er vores sengetidsrutine:

Ham: *Ssig mig, i hvilken tilsstand er du født?*

Mig: *Nøgen, selvfølgelig!*

Mig: *Ved du hvad, min ven, du har et hoved som et dørhåndtag.*

Ham: *Ja, enhver pige kan dreje det!*

Mig: *Jeg har hørt, at alle genier er narcissister.*

Ham: *Nej, det er jeg ikke!*

Ham: *Hvad ssagde kannibalen til præssidenten?*

Ham: *Hvad ssagde ssnigmorderen til ssin mor?*

Ham: *Hvad ssagde apokalyppsessen til børnene?*

Komikeren behøver ingen punchline for at grine—opsætningen alene er nok til, at han taber forstanden. Når han ser, at jeg ikke griner med ham, flyver hans kløvede tunge ud af munden på ham og kilder min kind som for at foreslå forsoning.

I aften kan jeg ikke høre vittighederne i hans vittigheder, kun slagene fra mit hjerte, dette hjerte fra mit næste liv, som siger noget i retning af:

Åbent eller lukket, vil jeg blive sparket ned af verden, hvis og når de har brug for dig.

— Jennifer Krasinski

Amy O'Neill

Amy O'Neill begyndte at udstille i slutningen af 1990'erne, og selv om tegning og film kan betragtes som hendes primære medier, har hendes seneste værker ofte også omfattet skræddersyede looks, der får én til at tænke mere på socio-kulturelle og affektive teksturer end på den indadvendte egenart, der hører kunstgenstanden til. O'Neill arbejder i New York og har haft soloudstillinger på Paula Cooper Gallery, New York; MAMCO, Genève; Swiss Institute, Paris og New York; SPECTA, København; Le Consortium, Dijon.

Gianna Surangkanjanajai & Line Ebert

Gianna Surangkanjanajai og Line Ebert grundlagde og drev udstillingsstedet Red Tracy i København sammen med kunstneren Andreas Rønholt Schmidt fra 2020–2022. De har lige siden samarbejdet og været i dialog, hovedsageligt kredsende om dannelsen af feministiske holdninger og de øjeblikke, hvor disse trænger ind i den offentlige diskurs.

Udstillingsprogrammet: OSLO

This's and that's er den tredje udstilling i Den Fries udstillingsprogram OSLO, der viser soloprojekter af samtidskunstnere produceret specifikt til udstillingsrummet i underetagen. OSLO-programmet fortsætter Den Fries arv såvel som historiske funktion som "kunstnernes hus", et sted med en lang tradition for eksperimenterende formater, kollektivt kuraterede udstillinger og kunstværker, der realiseres i tæt samarbejde med kunstnere. Navnet OSLO refererer til Den Fries placering på Oslo Plads og er samtidig et anagram for "solo". Der er altid gratis adgang til OSLO.

Kolofon

This's and that's: Amy O'Neill

Produceret i samarbejde med Gianna Surangkanjanajai & Line Ebert

Den Frie Udstillingsbygning

07.02. — 04.05.2025

Kurator

Laura Gerdes-Miranda

Direktør

Marianne Torp

Bygningsinspektør

Søren Fjeldsø

Installering

zetup art service

Grafisk design

Beate Bloch Christensen

Tekster

Laura Gerdes-Miranda, Line Ebert, & Jennifer Krasinski

Oversættelse

René Lauritsen, Line Ebert, & Laura Gerdes-Miranda

Musikken til åbningsperformancen er skabt med teknisk assistance fra Jeremy Wiles-Young.

En særlig tak til Jennifer Krasinski, Gianna Surangkanjanajai, Line Ebert, Christophe and Paul Cherix.

Amy O'Neills nye værker er kommissioneret af **Den Frie**

Udstillingen er støttet af

Statens Kunstfond

Augustinus Fonden

Det Obelske Familiefond

Glashofs Legat

Den Frie Udstillingsbygning
Oslo Plads 1, 2100 Kbh Ø, DK

www.denfrie.dk